

vendelse, hvortil de ere bestemte, hvorfor man ikke sjældent i Kjøbstæderne vil finde, at af lige godt beliggende Eiendomme med Grunde af lige Størrelse vil den ene Eiendom med store Bygninger ved Salg langtfra koste Assurance-summen, medens den anden Eiendom med mindre Bygninger koster langt over Assurance-summen. I saadanne Tilfælde viser det sig, at det ikke er heldigt at gjøre Beliggenhedsmomentet gjældende gennem Assurance-summerne.

Resultatet af Fleertallets Overvejelse med Hensyn til Klassifikationen er, at man ikke tør give nogen af de ommeldte Klassifikationsmaader ubetinget Fortrin. Om den ene eller den anden er at foretrække, berøer efter Fleertallets Mening paa de stedlige Forhold, navnlig om der i Kjøbstaden er flere eller færre ubehyggede Grunde, og om der har vist sig større eller mindre Uoverensstemmelse imellem Assurance-værdierne og Salgsværdierne.

Endvidere har man meent, at ikke alle Kjøbstæder ville have Brug for lige mange Klasser. Man finder ikke, at der kan være nogen Betænkelse ved at lade Kommunalbestyrelsen bestemme i Vedtægten (der først bliver gjældende efter Indenrigsministeriets Approbation) ikke blot, hvilken Klassifikationsmaade der findes meest passende, men ogsaa hvor mange Klasser der agtes brugt. Men for at bringe Censformighed tilveie har man anseet det rettest at foreslaae, at det i Loven bestemmes, deels hvormange Klasser der kan bruges deels hvilket Forhold der skal være imellem dem. Skulde nogen Kjøbstad finde det rettest ingen Klassifikation at bruge, mener man, at der Intet kan være til Hinder derfor.

Efterat have forudskiftet disse Bemærkninger om Hovedpunkterne i Lovudkastet, gaaer Fleertallet over til de enkelte Paragrafer.

ad § 1.

Med Hensyn til den sidste Passus, hvorefter Kirkens Indtægter og Udgifter ikke skal vedkomme Ræmmerkassen, bemærkes, at Ordene „ikke vedkomme“ formentlig ikke ere ganske

korrekte. Naar nemlig Kommunen har paataget sig Garanti for et til Kirken optaget Laan og betaler Renter af samme, er denne Udgift Ræmmerkassen vedkomende. Udvalget foreslaaer derfor en anden Medaktion, og med Hensyn til at der i nogle Kjøbstæder, som bestaae af flere Kirkesogne, foretages særlig Ligning paa Menighederne til Indtægt for de enkelte Kirker, har man anseet det rigtigst, at det udtrykkelig udtales, at der ingen Forandring gjøres i de for saadan Ligning gjældende Regler. Herefter foreslaaer Fleertallet:

at sidste Passus udgaaer, og at istedetfor sættes:

„Kirken (og Kirkegaarden) beholder sit særlige Kasse- og Regnskabsvæsen, og det har sit Forblivende ved de Regler, hvorefter der i Kjøbstæder, som bestaae af flere Kirkesogne, foretages særlig Ligning paa Menighederne til Indtægt for de enkelte Kirker. Ogsaa med Hensyn til Havnens Kasse og Regnskabsvæsen bliver at forholde efter de hidtil gjældende Regler.“

ad § 4.

Som i Indledningens anført, foreslaaer Fleertallet, at hvor Kjøbstaden er bleven udvidet ved Bebyggelse af hartkornpligtig Jord, bestemmer Indenrigsministeriet, efter Kommunalbestyrelsens Forslag, hvad der skal henregnes til den egentlige Stad, hvorefter den til Kjøbstadgrund overgaaede Jord matrikuleres efter Reglerne i Lovudkastets § 5. Man har herved tænkt sig, at der vedtages en sammenhengende Grændse til Betegnelse af, hvorvidt Kjøbstaden ansees at strække sig.

Fleertallet foreslaaer, at der efter Ordet „Torve“ i anden Passus indskydes „Bladser“.

Som Følge af den foreslaaede Ommatrifulering af den til Kjøbstadgrund overgaaede Jord foreslaaes det, at tredje Passus udgaaer, og at der istedetfor optages en Bestemmelse om, at Skatter til Statskassen af den hartkornpligtige Jord, som overgaaer til Kjøbstadgrund, nemlig Landskatten, overtages af Ræmmerkassen.